

det er et problem i det danske samfund, og hvordan vil fru Mimi Jakobsen foreslå det problem løst?

Jeg synes også, der er et andet problem. Vi har alle sammen haft børn i skolen, nogle har det endnu, men det er altså et problem, når man i en lidt mindre by her på Sjælland – det er ikke Ringsted, hvor jeg bor, men en anden by – taler eller underviser på 42 forskellige sprog i en by på 40.000 indbyggere. Så jeg synes også, det er et problem. Det giver store problemer for forældrene i de pågældende skoler, som vi bliver nødt til at forholde os til her i Folketinget. Det er derfor, vi har alle de konfrontationer ude i samfundet, som jeg kan se at der er mange politikere her, bl.a. fru Mimi Jakobsen og specielt Socialdemokratiet, der mere eller mindre lukker øjnene for.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Lad mig så for tredje gang sige, at jeg klart anerkender, som indenrigsministeren, og som alle andre i dag i øvrigt undtagelsesløst har gjort det, at der er problemer. Nogle af dem er alvorlige, nogle er lidt mindre alvorlige. Der er klart problemer, samspilsproblemer i forholdet mellem mange nationaliteter. Det ville måske også være mærkeligt andet, når man tager udgangspunktet.

For hvad er udgangspunktet? Udgangspunktet er, at en del af de fremmede og en for stor del af de fremmede har haft alt for svært ved at få fodfæste i det danske samfund, at blive accepteret, at få job, at klare sig på normale vilkår. Det er et kæmpeproblem, og jeg er ganske enig i, at sprogproblemet er helt fundamentalt.

Men nu har jeg altså valgt i dag at opfatte forespørgslen sådan, som min ordførertale giver udtryk for, og det er jo så trods alt min ret. Jeg siger bare, at man har ikke manglet CD's bidrag i nogen af de drøftelser, der har været her, når det har drejet sig om også at få løst nogle af de praktiske problemer, som skal løses, og som ikke er blevet løst tilstrækkeligt. Det er jeg ganske enig i.

Så vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl: CD accepterer de familiesammenføringsregler, der eksisterer nu. Punktum. Så kan jeg vist ikke sige det bedre.

Jacob Haugaard (UP):

Danmark er jo en søfartsnation, og derved har vi altid været vant til alverdens mærkværdige

mennesker her i vores samfund. Man kan sige, at i dag har hele den vestlige verden eller alle OECD-lande dette problem. Det er altså ikke lige noget isoleret dansk det her, og det er jo, fordi hele verden er blevet international. Altså folk farer rundt. Vi kan jo bare sætte os i en flyvemaskine, og ti timer efter er vi et sted, hvor vi overhovedet ikke forstår, hvorfor de spiser det, de gør, hvorfor de siger sådan, som de gør, eller hvorfor de behandler deres pårørende på den måde, som de gør. Så det er da et problem, men det her er et problem, som hele verden står over for, vil jeg sige, og jeg mener nu altså, at problemer er til for at løses.

Hvis jeg skal være helt ærlig, synes jeg, at Dansk Folkeparti og fru Pia Kjærsgaard er lidt ude i min boldgade med det her. Altså det er, ligesom der imellem linjerne loves et Danmark med kun danskere. Så synes jeg, det var mere reelt, hvis de lovede godt vejr eller mere medvind på cykelstierne. Det var dog trods alt et budskab, man kunne forholde sig til. Jeg synes, at i en verden som den, vi lever i i dag, hvor der er så lidt, der egentlig er dansk i Danmark, må vi sige, at der er det en fuldstændig urealistisk ting at love folk, at der kun vil være folk her med originale danske registreringspapirer.

Jeg vil da alligevel gå så langt som til at sige, at jeg synes, det er en interessant debat forstået på den måde, at jeg synes, at de fremmede, som jeg så kalder dem under ét, kommer og gør os opmærksom på vores samfunds allerømmeste punkter.

Vi har en retssikkerhed i landet, som er meget flosset, som er meget svært at forstå. Det er meget svært at forstå, at jeg kan gå ned på gaden og slå hr. Henning Grove til pindebrænde og så gå fri dagen efter. Det er svært at forstå; det er det.

Men at det skulle være indvandrere og flygtninge, der sådan har patent på vold og kriminalitet og svindel, kan jeg altså ikke helt følge. Danskerne ligger absolut ikke på den lade side desangående. Danskerne ligger ikke på den lade side med hensyn til proformaægteskaber, altså man bor hver sit sted, og så får man endnu større tilførsler af ting.

Jeg synes, man kunne sige – det er bare for at drille hr. Poul Nødgaard og kompagni dernede – at de jo er en gave til os. De gør opmærksom på, at vi har et fuldstændig tåbeligt system langt hen ad vejen. Det har vi. Jeg har selv været på bistandshjælp i 10 år, og jeg har aldrig fattet, at man ikke vil have noget for pengene. Derfor